

man har behandlet Rolding hverken i og for sig ubillig eller mindre billig end andre Kommuner. I hvert Tilfælde er saameget afgjort, at det fra Administrationens Side kun har været Maalet at behandle Rolding Kommune lige med andre Kommuner i lignende Tilfælde. — Det tredje Spørgsmaal, som kommer til at foreligge til Afstemning, er jo Underændringsforslaget under 3 udenfor Udvalgets Liste angaaende Fordelingen af den forøgede Lantideme imellem Medlemmerne af Livrenteanstaltens Bestyrelse og dens Bestjente. Jeg skal ikke indvende Noget imod Bedtagelsen af dette Forslag, idet jeg ikke kan Andet end erkjende, at det i og for sig er rigtigt og billigt ved denne Forandring at forøge Lønningerne for de eldste og mest betroede Assistenten, saaledes at Lønningerne bedre end nu komme til at svare til den Funktion, de i Virkeligheden udøve. — Der er selvfølgelig ikke saa andre Afstemningspunkter paa dette Afsnit, men hvor det erede Udvalg i sin Hjelphed har tiltraadt Forslag af mig, antager jeg ikke, at de behøve nogen yderligere Anbefaling fra min Side. — Der bliver saa endnu kun tilbage at omtale de enkelte Hensillinger, som dette Afsnit af Finansloven har foranlediget den erede Dordfører til at fremkomme med. Den første angik Arresøen, hvor man har udtalt, hvad jeg tror gjentagne Gange er slet tidligere, Duffet om, at man fra Statens Side som Eier af Søen og Bruger af Vandkraften vil vise sig imødekommende mod Bestræbelser fra Lodsseierens Side for at faae Vandstanden i Arresøen sænket til Fordel for de omliggende lave Jorder. Denne Sag har jo, som bekendt, en meget lang Historie; jeg tror, den gaar omtrent 30 Aar tilbage i Tiden. Jeg behøver jo ikke at minde om, at Staten har en dobbelt Interesse her: den ene som Eier af Søen, den anden som Bruger af en Del af Vandkraften. Det er jo egentlig kun den første Interesse, som det paaligger mig at varetage, og med Hensyn til den kan jeg udtale, hvad jeg iøvrigt tror tidligere at have udtalt, naar Spørgsmaalet har ligget for, at jeg vil anse denne Statsinteresse i Arresøen for fyldestgjort paa den mest passende Maade, naar de, der have Interesse i Søens Udtørring eller Sænkning af Vandstanden, erhverve Søen til Eiendom, og at jeg antager, at den Kjøbesum, som der vilde blive anset for passende i Forhold til, hvad Søen hidtil har indbragt Staten, heller ikke vilde være nogen væsentlig Hindring for, at Foretagendet kunde fremmes. Det staar for mig saaledes, at Hovedvanskeligheden ligger i at komme overens med andre Interesser i Spørgsmaalet, navnlig med dem, som have

Interesse i Brugen af Vandkraften, og forsaavidt Staten selv er Bruger af en Del af Vandkraften, tror jeg, det vil findes forståeligt, at man sætter Spørgsmaalet om Salget af Søen i Forbindelse med Spørgsmaalet om denne anden særlige Statsinteresse, saaledes at forstaa, at det ikke vilde være ret forsvareligt, om Finansministeren som Domænebestyrer stiftede Krigsministeren som den, der staar for Driften af de militære Værker der, en anden Mølledam eller Mølledamssejer end Staten, for de Interesser, som han har at varetage, ere blevne fyldestgjorte. De andre Privatinteresser, som muligvis kunne gøres gjældende i Søens Udtørring, vedkomme selvfølgelig ikke mig. Her er der for Regjeringens Vedkommende kun Spørgsmaal om Statens Interesser som Eier af Søen, som jeg vilde anse for fyldestgjorte derved, at man faar en til den hidtidige Indtægt nogenlunde svarende Kjøbesum for Søen, og dernæst Statens Interesser som Bruger af Vandkraften, med Hensyn til hvilke jeg ikke kan angive, paa hvilken Maade de mest passende vilde kunne fyldestgøres, men — jeg gjentager det — jeg vil ikke anse det for at være rigtigt, at Staten afhænder Søen til Eiendom, for dette Spørgsmaal om en Affindelse for Staten som Bruger af Vandkraften har faaet sin Afgjørelse. — Hvad dernæst den anden Hensilling angaar om at søge at blive af med Resten af Domænekirkerne, ja, da er jeg fuldstændig enig med Udvalget i Duffet om, at det maatte lykkes snart at blive af med disse Domænekirker, men desværre, Udsigten dertil er ikke bedre nu, end den har været i de senere Aar. Der er af og til pleiet Forhandlinger derom, men disse have ikke i flere Aar ført til noget Resultat. Forholdet er nemlig det, at de tilbageværende Kirker som Regel ikke ere nogen Kjøbesum værd, men at der, for at man kan blive af med dem, maa gives et Tilskud, enten i Skikkelse af medfølgende Kongetiende eller i Skikkelse af medfølgende Kapital eller undertiden i begge Skikkelser. Det vil erindres, at man for nogle Aar tilbage gjorde en større Ansøgning for at blive af med disse Kirker, idet man gjorde et almindeligt Tilbud i første Linie til Kommunerne og derefter til Andre om at gjøre Licitationsbud for Overtagelsen af Kirkerne, efterat man, vel at mærke, havde gjort sig selv Rede for, hvor Meget, der passende kunde ydes i Tilskud af Kapital for at blive af med hver vedkommende Kirke. For den største Del af Kirkerne Vedkommende fik man slet ikke noget Tilbud, for andre fik man Bud, men som vare saa langt under — eller rettere — over, hvad man havde anset